

škodě právně mylně, bylo proto vyhověti odůvodněné zmateční stížnosti a uznati, jak se stalo.

Čís. 2914.

Nedokonaného svádění ke zločinu podle § 9 tr. zák. lze se dopustiti nejen vyzýváním, povzbuzováním nebo sváděním jiného k tomu, by se dopustil zločinu jako přímý pachatel, nýbrž též vyzýváním, povzbuzováním nebo sváděním jiného ku spoluvině nebo účastenství na zločinu. Nedokonané svádění ku spoluvině na určitém zločinu je trestným i tenkrát, nedošlo-li ani k pokusu hlavního trestného činu, k němuž se měla spoluvina vztahovati.

Nevyžaduje se, by pachatel označil tomu, koho navádí ke zločinu, také prostředky, jimiž má býti výsledku dosaženo, nebo způsob, jak má býti při provedení zločinu postupováno.

Zločin podle § 9 tr. zák. záleží v podstatě v nedovoleném působení na jinou osobu, by byla pohnuta k určitému zločinu; jest dokonán již bezvýsledným působením na cizí vůli ve smyslu onoho ustanovení zákona.

(Rozh. ze dne 1. října 1927, Zm I 770/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 29. října 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného svádění ku spoluvině na vyhnání vlastního plodu podle §§ 9, 5, 144 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Námitkami po stránce věcné uplatňuje stížnost, nehledí-li se k námitce, že čin obžalovanému za vinu kladený nebyl správně kvalifikován, o níž se stane později ještě zmínka, nikoli důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 9 b) a 10 tr. ř., jichž se číselně dovolává, nýbrž jedině důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. Zmateční stížnost poukazuje k tomu, že přerušení těhotenství může nastati trojím způsobem, legální operací lékařskou (v případě, kde jest ohrožen život matky budoucího dítěte), dále úrazem těhotné ženy a posléze nedovoleným zákrokem podle § 144 tr. z., a tvrdí, že nalézací soud pochybil, shledav ve všeobecně znějícím výroku obžalovaného: »Hled'te, by to těhotenství přišlo pryč!« vyzýváním, povzbuzováním nebo sváděním k tomu, by Ludmila K-ová úmyslně něco předsevzala, co by bylo příčinou vyhnání jejího plodu, nebo co by způsobilo u ní takový porod, že by dítě přišlo na svět mrtvé. Tu neprovádí stížnost uplatňovaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. po zákonu; neboť vychází z výroku, jenž v rozsudku

vůbec není. Rozsudek neshledává v onom výroku obžalovaného vyzývání, povzbuzování nebo svádění Ludmily K-ové ku zločinu podle § 144 tr. zák., nýbrž spatřuje v něm svádění Marie K-ové ku spoluvinně na zločinu podle § 144 tr. zák. Stížnost uvádí dále, že prý se podává z § 9 tr. zák., že ke skutkové podstatě nedokonaného svádění ke zločinu nestačí pouhé vyzývání ku zločinu; neboť z doslovu a interpunkce § 9 tr. zák. je prý patrné, že je tu mimo jiné třeba vyzývání a povzbuzování nebo svádění. Musilo by prý tedy býti dokázáno, že obžalovaný Marii K-ovou vyzýval a povzbuzoval nebo sváděl k jednání tu v úvahu přicházejícímu. Tu dlužno poznamenati, že podle rozsudkových zjištění šlo v souzeném případě nikoli o vyzývání nebo povzbuzování, nýbrž výlučně o svádění. To stačí však i podle názoru stížnosti; rozsudek uvádí pro svůj výrok v tomto směru důvody. Ostatně nasvědčují právě doslov a interpunkce § 9 tr. zák., jichž se stížnost dovolává, zcela zřejmě tomu, že stačí, použil-li pachatel některého z prostředků působení na cizí vůli v posléze uvedeném ustanovení zákona uvedených, t. j. že stačí vyzývání nebo povzbuzování nebo svádění. Dále namítá stížnost, že rozsudek přehlédl, že obžalovaný pronesl výrok, o nějž tu jde, nikoli k Ludmile K-ové, nýbrž k Marii K-ové. Ke skutkové podstatě nedokonaného svádění ku zločinu podle § 9 tr. zák. vyžaduje prý se však, by pachatel vyzýval (povzbuzoval nebo sváděl) jiného k tomu, by spáchal zločin jako přímý pachatel. Podle rozsudku byla prý však v souzeném případě vyzvána (správně sváděna) osoba A, by doporučila osobě B trestný čin. Je prý tedy zřejmo, že tu není příčinné souvislosti. Námitka stížnosti není odůvodněna. Rozsudek nepřehlídí, že výrok nebyl pronesen k Ludmile K-ové, nýbrž k Marii K-ové, naopak zjišťuje tuto skutečnost v rozhodovacích důvodech a posuzuje věc s hlediska tomu odpovídajícího. Názor zmateční stížnosti, že § 9 tr. zák. předpokládá přímé působení na toho, kdo má zločin spáchat jako přímý pachatel, je zřejmě nesprávným. § 9 tr. zák. mluví všeobecně o vyzývání, povzbuzování nebo svádění ku zločinu. Zločinem rozumí však trestní zákon, jak vychází na jevo z § 5, netoliko jednání přímého pachatele, nýbrž i jednání spoluvinníka a účastníka na zločinu. Nedokonaného svádění ku zločinu podle § 9 tr. zák. lze se tudíž dopustiti nejen vyzýváním, povzbuzováním nebo sváděním jiného k tomu, by se dopustil zločinu jako přímý pachatel, nýbrž též vyzýváním, povzbuzováním nebo sváděním jiného ku spoluvinně neb účastenství na zločinu. O nedostatku příčinné souvislosti nemůže býti podle uvedeného v souzeném případě řeči.

Má-li dále býti v tom, že stížnost zdůrazňuje ve svých dalších vývodech, že spoluvinník je trestným jen tenkrát, dopustil-li se přímý pachatel alespoň pokusu trestného činu, spatřována námitka, že jednání obžalovaného je beztrestným, protože Ludmila K-ová nespáchala ani pokusu zločinu podle § 144 tr. zák., dlužno ji označiti za právně bezpodstatnou; neboť nedokonané svádění ku spoluvinně na určitém zločinu je trestným i tenkrát, nedošlo-li ani k pokusu hlavního trestného činu, k němuž se měla spoluvina vztahovati. (Rozh. čís. 1122 víd. úř. sb.). S názorem zmateční stížnosti, že se vyhledává ke skutkové podstatě nedokonaného svádění ku zločinu podle § 9 tr. zák. vyzývání, povzbuzo-

vání nebo svádění ku zločinu individuálně určenému (specifikovanému), t. j. určitému jednání, zahrnujícímu v sobě skutkovou podstatu konkrétního zločinu, dlužno souhlasiti. Je-li však stížnost toho názoru, že v souzeném případě nešlo o svádění tohoto druhu, je zřejmě na omylu. Rozsudek zjišťuje, jak bylo již uvedeno, že obžalovaný hleděl svěsti Marii K-ovou k tomu, by něco podnikla, by si Ludmila K-ová pomohla od těhotenství. Tím zjišťuje rozsudek, že tu šlo o svádění k určitému jednání, uzavírajícímu v sobě konkrétní zločin, totiž spoluvinu na zločinu podle § 144 tr. zák., jehož se měla dopustiti Ludmila K-ová. Skutečnost, že se obžalovaný obmezil v tomto směru na všeobecně znějící výrok: »Hled'te, by to těhotenství přišlo pryč,« k Marii K-ové, nemůže na tom nic měniti. Ke skutkové podstatě nedokonaného svádění ku zločinu podle § 9 tr. zák. se nevyžaduje, by pachatel označil tomu, koho navádí ke zločinu, také prostředky, jimiž má býti výsledku dosaženo, nebo způsob, jak má býti při provedení zločinu postupováno. To vyplývá z povahy zločinu podle § 9 tr. zák., jenž záleží v podstatě v nedovoleném působení na jinou osobu, by byla pohnuta k určitému zločinu. Stížnost má dále pravdu, tvrdíc, že spoluvinník musí jednati dolosně. Má-li však zároveň za to, že tu nešlo o svádění k jednání dolosnímu, nelze jí přisvědčiti; neboť zjištění rozsudkové, že obžalovaný hleděl svěsti Marii K-ovou k tomu, by něco podnikla (za tím účelem), by si Ludmila K-ová pomohla od těhotenství, uzavírá v sobě logicky také zjištění, že obžalovaný sváděl Marii K-ovou k jednání dolosnímu, odpovídajícímu pojmu spoluviny na zločinu podle § 144 tr. zák. Tvrdí-li dále stížnost, že ve zjištěném všeobecně znějícím výroku obžalovaného lze spatřovati nanejvýš beztrestné nabízení se k trestnému činu, neprovádí tím uplatňovaného hmotněprávního důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. po zákonu; neboť nevychází ze zjištění napadeného rozsudku, že obžalovaný hleděl svým výrokem svěsti Marii K-ovou k tomu, by něco podnikla, by si Ludmila K-ová pomohla od těhotenství — výklad závadného výroku, zjištění jeho smyslu a určení, co obžalovaný jím chtěl vyjádřiti, jsou zjištěními skutkovými, vyhrazenými nalézacímu soudu, — nýbrž vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného (§ 288, čís. 3 tr. ř.). Rozsudek zjistil v rozhodovacích důvodech kromě svrchu uvedené skutečnosti, že obžalovaný hleděl svěsti Marii K-ovou k tomu, by něco podnikla, by si Ludmila K-ová pomohla od těhotenství, také skutečnost, že toto působení obžalovaného na Marii K-ovou zůstalo bez výsledku. Podle toho zjistil rozsudek v souzeném případě všechny náležitosti skutkové podstaty zločinu nedokonaného svádění ku spoluvině na vyhnání vlastního plodu určité osoby podle §§ 9, 5, 144 tr. zák. a předřadil proto čin obžalovaného správně pod toto ustanovení tr. zák. Namítá-li stížnost, dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř., že obžalovaný měl býti podle skutkových zjištění rozsudkových odsouzen pro pokus podle § 8 tr. zák., patrně pro pokus zločinu podle § 9 tr. zák., přehlíží, že zločin podle § 9 tr. zák., zakládající delictum sui generis, je dokonán již bezvýsledným působením na cizí vůli po rozumu tohoto ustanovení zákona. Bylo tudíž zavrhnouti zmatečnou stížnost jako dílem neodůvodněnou, dílem po zákonu neprovedenou.